

- okoliczność, że stosunek zależności, na który powołuje się obywatel państwa trzeciego w uzasadnieniu wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin, powstał już po wydaniu wobec niego decyzji o zakazie wjazdu, nie ma znaczenia;
  - okoliczność, że w chwili złożenia przez obywatela państwa trzeciego wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin wydana wobec decyzji o zakazie wjazdu na terytorium była ostateczna, nie ma znaczenia;
  - okoliczność, że decyzja o zakazie wjazdu na terytorium wydana wobec obywatela państwa trzeciego, który złożył wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin, jest uzasadniona niezastosowaniem się przez tego obywatela do zobowiązania do powrotu, nie ma znaczenia; jeżeli podstawą wydania takiej decyzji są względy porządku publicznego, mogą one skutkować odmową przyznania temu obywatelowi państwa trzeciego pochodnego prawa pobytu tylko wówczas, gdy z konkretnej oceny wszystkich okoliczności danego przypadku oraz w świetle zasady proporcjonalności, nadrzędnego interesu dziecka lub dzieci oraz praw podstawowych wynika, że zainteresowany stanowi faktyczne, aktualne i wystarczająco poważne zagrożenie dla porządku publicznego.
- 3) Wykładni art. 5 dyrektywy 2008/115 należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie praktyce krajowej polegającej na wydawaniu decyzji nakazującej powrót obywatela państwa trzeciego, wobec którego wydano już – nadal pozostające w mocy – decyzję nakazującą powrót wraz z zakazem wjazdu, bez uwzględnienia poszczególnych aspektów związanych z jego życiem rodzinnym, w szczególności interesu jego małoletniego dziecka, o których wspominał on we wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin złożonym już po wydaniu tego zakazu wjazdu, z wyjątkiem sytuacji, gdy okoliczności te mogły zostać wskazane przez niego na wcześniejszym etapie.

(¹) Dz.U. C 145 z 25.4.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – Niderlandy, Belgia) – K. / Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-331/16), H. F. / Belgische Staat (C-366/16)

(Sprawy połączone C-331/16) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii Europejskiej — Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 27 ust. 2 akapit drugi — Ograniczenie prawa wjazdu i pobytu uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego — Wydalenie z terytorium państwa członkowskiego ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego — Zachowanie stanowiące rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społecznych — Osoba, której wniosek o udzielenie azylu został oddalony ze względów, o których mowa w art. 1 sekcja F konwencji genewskiej lub w art. 12 ust. 2 dyrektywy 2011/95/UE — Artykuł 28 ust. 1 — Artykuł 28 ust. 3 lit. a) — Ochrona przed wydaleniem — Zamieszkiwanie w przyjmującym państwie członkowskim przez poprzednie dziesięć lat — Nadrzędne względy bezpieczeństwa publicznego — Pojęcie]

(2018/C 231/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K. (C-331/16), H.F. (C-366/16)

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-331/16), Belgische Staat (C-366/16)

Sentencja

- 1) Artykuł 27 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii oraz członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 oraz uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż wobec obywatela Unii Europejskiej lub obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny takiego obywatela, który zwraca się o udzielenie prawa pobytu na terytorium państwa członkowskiego, w przeszłości wydano decyzję o wykluczeniu możliwości uzyskania statusu uchodźcy na podstawie art. 1F Konwencji dotyczącej statutu uchodźców, podpisanej w Genewie w dniu 28 lipca 1951 r. i uzupełnionej Protokołem dotyczącym statusu uchodźców, zawartym w Nowym Jorku w dniu 31 stycznia 1967 r., lub na podstawie art. 12 ust. 2 dyrektywy 2011/95/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, nie pozwala właściwym organom tego państwa członkowskiego na automatyczne stwierdzenie, że sama jego obecność na tym terytorium stanowi – niezależnie od tego, czy istnieje ryzyko powrotu do przestępstwa – rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społeczeństwa, które może uzasadnić przyjęcie środków ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego.

Stwierdzenie istnienia takiego zagrożenia powinno być oparte na przeprowadzonej przez właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego ocenie indywidualnego zachowania danej osoby, z uwzględnieniem ustaleń zawartych w decyzji o wykluczeniu możliwości uzyskania statusu uchodźcy i elementów, na jakich decyzja ta jest oparta, w szczególności charakteru i wagi zarzucanych tej osobie zbrodni lub innych czynów, poziomu jej indywidualnego zaangażowania przy ich popełnieniu, ewentualnego występowania okoliczności uzasadniających zwolnienie z odpowiedzialności karnej, a także ewentualnego istnienia wyroku skazującego. W ramach tej całościowej oceny należy także uwzględnić okres, jaki upłynął od zarzucanego popełnienia tych zbrodni lub innych czynów, a także późniejsze zachowanie wspomnianej osoby, w szczególności kwestię, czy to zachowanie wskazuje, że nadal przejawia ona postawę naruszającą podstawowe wartości, o których mowa w art. 2 i 3 TUE, w sposób, który mógłby zakłócić spokój i fizyczne bezpieczeństwo ludności. Sama okoliczność, że zachowanie w przeszłości tej osoby wpisuje się w konkretny kontekst historyczno-społeczny jej kraju pochodzenia, który nie może powtórzyć się w przyjmującym państwie członkowskim, nie uniemożliwia takiego stwierdzenia.

Zgodnie z zasadą proporcjonalności właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego powinny ponadto wyważyć, z jednej strony, ochronę podstawowego interesu danego społeczeństwa, z, z drugiej strony, interesami danej osoby, dotyczącymi korzystania przez nią ze swobody przemieszczania się i pobytu jako obywatel Unii, a także przysługującego jej prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego.

- 2) Artykuł 28 ust. 1 dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, iż jeśli planowane środki wiążą się z wydaleniem danej osoby z przyjmującego państwa członkowskiego, państwo to powinno uwzględnić charakter i wagę zachowania tej osoby, czas trwania i, w stosownych przypadkach, zgodny z prawem charakter pobytu w tym państwie członkowskim, okres, jaki upłynął od zarzucanego jej zachowania, jej postępowanie w tym okresie, stopień aktualnego zagrożenia, jakie osoba ta stanowi dla społeczeństwa, a także trwałość więzi społecznych, kulturalnych i rodzinnych ze wspomnianym państwem członkowskim.

Artykuł 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do obywatela Unii, który nie posiada prawa stałego pobytu w przyjmującym państwie członkowskim w rozumieniu art. 16 i art. 28 ust. 2 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 5.9.2016
Dz.U. C 343 z 19.9.2016